

Zeitschrift: Schwyzerlüt : Zyttschrift für üsi schwyzerische Mundarte
Band: 11 (1949)
Heft: 10-12 [i.e. 11-12]

Artikel: S Mooshutzerli
Autor: Rogger, Wilhelm Anton
DOI: <https://doi.org/10.5169/seals-182566>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. [Siehe Rechtliche Hinweise.](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. [Voir Informations légales.](#)

Terms of use

The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. [See Legal notice.](#)

Download PDF: 15.03.2025

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

S Mooshutzerli

Jä was, s Mooshutzerli könnid Ihr nid? Nid e Wunder, äs ischt halt no inere Zit heimisch gsi, wo eim wöhler vorcho ischt as üsi! I gseh s no wie libhaftig vor mr, das alti Äntlibuecherwibli mit sim chrumme Rügge, s Gsicht verschrümpfelet und volle Runzle, brun ggärbt vo Sonne, Wind und Wätter, glatt hindere gstrählte Hoore undeme giftige Ribali im Näcke, deckt vomene Ohrebindali, wüssid so me Drüeggtüechli, wie sie juschemänt jetz wider mödisch sind. So isch ine cho i d Stadt all Woche, vo de Bramegg oben abe, d Sonn hed möge schine oder es grebel Wätter si, Sommer und Winter, aber jo nid eppe mit de Isebahn, bhüetis nei, säb hätt sis Gschäft dee nid erlitte. Am Morge am vieri isch es amig abem Strausack, hed sich mondiert mit sim «vörnämme» Fäcketschooppe und ere Jüppe, wo einisch schwarz

gsi ischt und jetzig meh oder minder grüentschalig verschosse
 gschune hed. Druf abe hed s sis Gangwärc h gsalbet miteme Cha-
 chali Milch undeme Brönnts drinine, hed si alti Chindscheese
 vöregno usem Schöpfli, wüssid no so eini, wie mr dozemol gha
 hed vo Widli gflochte undeme Verdeck dra us Harztuech und
 rotwollige Zöttali drumume. I das hoffärtig Fuerwärc hed s sini
 zwe schwäre Deckelhörb inegstellt und dee isch los — weidali,
 weidali dur s Husmättli ab und i d Hauptstroß nidsi. S hed no
 niene taget — für was au, s Mooshutzerli hätt jo ase blind de
 Wäg gfunde, so mängs ebigs Johr isch e scho ggange gsi. Äs
 isch träbelet und träbelet und hed eppe eis bättet fürs äne bi
 Wärtistei verbi, und oni aß s rächt gwüßt hed wie, isch uf Mal-
 ters ine cho und s hed afo dimmere am Pilatis. Vo det ewägg
 hed äs sich chönne Abwächslig mache — einischt isch es durs
 Ränggloch gäge Chriens zue oder wenn ses acho ischt — und
 dä Gspäß hed nid emol öppis gchoschtet — de hed s linggs vöre
 gha gäge Blatte, wo die alte Jumpfere gönd zum Sant Joscht
 ume Ma go ahalte. S ebig Liechtli hedem blinklet us de Ka-
 pälle use. Äs hed si witer gmacht gäg Littau zue und dur die
 hütig Bärn- und Baselstroß und s Schnäpfgstell i d Stadt ine.
 Jä und jetzig wird Euch gwüß de Gwunder stüpf, waß dee au
 isch go mache ase früe uf Luzärn, üses Mooshutzerli? Au go
 Eier grämple! — eh natürli go Eier grämple isch das Wibli,
 zerscht under d Egg ufe Märt und dee nohär zu de Chunde vo
 Hus zu Hus, Stäg uf und ab, mit sine schwäre Hänkelhörbe
 voll Eiere und Spreuel dezwüschet. Es isch währli wundersälte
 vorcho, aß es verheits gha hed drunder, so süberli isch umggange
 demit. Mier hend im sächste Stock obe gwont, hundertzäh Tritt
 höch, chönd danke nid grad in ere herrschaftliche Villa, aber s
 isch glich gärn zuen is cho und hed de Göli gmacht mit üs
 Deckelhöseler. Jo und dee heds gli einisch das Gläsli Wi trunke,
 won ihm die Muetter igschänkt gha hed, nes «Vergältsgott» gseid
 und ischt abe trablet mit sine hörnige Schuene durs Stägehus
 und hed osinnig Sorg gha, aß nid ertschlipft ischt, will sie gar
 suber gwixt gsi sind, die buechige Tritt. Äs hed niene tampet
 und isch eister es grüsli tifigs und wachbers Wibli gsi, vellecht
 hed sälb das Brönnts usgmacht am Morge früe i de Milch inn.
 Unde a üs hed e gueti Frau gwont, die hed ihm eistig es Kafi
 gmacht miteme Komfitürebock dezue, wens zur rächte Zit cho
 ischt. Dee hätt mr im Mooshutzerli nüme bessers chönne spienzle,
 aß vo sim Beckli ewägg zbringe gsi wär. Gmenkli isch es dee
 amig vo üsem Hus ewägg hei, natürli au wider z Fueß und müed
 dezue, aber dorhar zfride. Rich isch s Mooshutzerli nid worde
 mit dem Gschäft, chönd danke — z Batze hend do d Eier gulte.
 D Hüener sind nonig so ibildet und uverschandt gsi wie jetz ab
 ihrer War. Vil hed die Eierfrau gwüß nid chönne zwüschet use-

näh für sich — fürs Zsämeträge, hin und här schuene, schwär chetsche und todmüed ihootsche. Und won r do afe zwölf Rappe gulte hed dä Hüenersome, do isch im Mooshutzerli nümme wohl gsi bim Gschäfte und s hed schier Gwüessesbisse übercho und glämidiert: «Ich darfs jo fascht nümme säge i de Madame, zwölf Santime sett i jetz afe ha fürn es Ei, dankid au, zwölf Santime!! D Wält gohd gwüß bald under, weme sevel afo heusche mueß fürn es gwönligs Ei.» Gli druf abe isch es nümme cho, das gueti Wibli, glaub s isch gstorbe oder sösch nümme is Reini cho mit sine bescheidne Gschäftsgrundsätze und dem, was mr Prisentwicklig umschribt, für nid müesse grädi use z säge wien äs, wäg de «uverschandte Heuscherei». Wo ich einischt i de Gäget gsi bi, han ich s Mooshutzerli gsuecht ufem Chilhof, aber niene gfunde, es wird kei Grabstei gha ha. Dorum hanem sälber eister einischt es chlis Dänkmöli begährt z setze. Doo isch es jetz und Ihr Läser hends grad ase sälber chönne lere könne. Im Eierfrauali isch guet ggange, wo s hed chönne abreise. I de jetzige Zit wär s under d Räder cho; sie hed ke Härz, ke Sinn und ke Platz meh für so chlini Lütli.

*

Es liebs Lasdter

«Herrjemineh, was macht e so,
 aß schier eim mag vor Ote cho?»
 hed s Meiers Chläus, de Frögli, gseid
 und ab vor Schreck de Löffel gleid,
 wo zum e Täller Zigerchlee,
 är bi de Tante Mei isch gse!

Es pfuset drum und schnützt und pfupft,
 aß fascht eim abem Höcklig lupft,
 es warnet, wien es Gwichtsteizit
 und explodiert dee — ghörsch es wit!
 «Säg Tanti, los, was macht e so?»
 «Weisch, Götti hed e Prise gno!»

«Säg: hälf dr Gott, ihm hindedri,
 au Gsundheit, wenn d witt chürzer si.
 De Götti nähm sis Läbe schwär,
 wenn nid das Schnupftubake wär!
 Ne Prise für Verdruß und Giecht
 und ihm isch wider bas und liecht!»